

Sonbahar Melankolisi

– MESUT ÇİFTÇİ · 14 Eylül 2020

SONBAHAR MELANKOLİSİ

İdeolojik çıkmazların cenderesinde can çekişiyor zihnim.
Asırlık olmuyorlarımın yanı başında duruyor;
Hafifmeşrep olabilirlerim,
Hayıflanmalara adanan ne yapsan olmuyorlarım,
Toplanan, bölünen, çarpılan ve çıkarılan ömrüm,
Ömür zayıisine konu olan yaşanmasa da olurmuş duygularım,
Duygusuzlarım, fütursuzlarım, lüzumsuzlarım
Bizlerim, sizlerim, onlarım,
En çok da yalnızlardanım,
Kanmışlardanım,
Kandırılmışlardanım,
Bir türlü boy atamamış; filizlenememiş umut fidanlarım,
Katledilmiş fikir ormanlarım,
Yazık edilmiş çocukluk anılarım,
Azlarım, azımsanmışlarım,
Çoğalan acılarım,
Sağlaması imkânsız sanrılarım,
Sevdiklerimden armağan sancılarım,
Olmasa da olur yancılarım
Ve çözümsüz çok bilinmeyenli meşhur denklemim,
Yabancı değil bizzat kendimim,
Benim...

Eski bir şarkıyı ben dinlenmeyi özlemiş,
Unutulmuş birkaç satır şiir,
Klasik olamamış bir semt romanı,
Meşhur olamamış bir zamanlama hatası,
İçimizden biri aslında,
En uzağımızda tuttuğumuz hani,
En uzağınızda tuttuğunuz yani,
Tutamadığınız belki de,
Kaçırduğunuz;
İçimizden, içinizden biri,

İçimize ve içinize yabancı,
Çoğunuz gibi yalancı,
Kadir kıymet bilmez bir talancı,
Mağrur olamamış müzmin bir mağdur,
Çoğunlukla azınlıkta kalmış bir haymatlos,
Belki de istenmeyen kötü huylu zihinsel bir ur,
Büyümeye adanmış kendini, ölümüne.

Şimdi bu sonbahar sabahında,
Şimdi böyle yağmur yağarken ığıl ığıl,
Şimdi hüzünden başka his kalmamışken geriye,
Şimdi şiirden başka merhem olamazken,
Bulamazken,
Yani birdenbire belki de,
Ortada bir sebep kalmamışken,
Yazmak, anımsamak, anımsatmak,
Ben,
Düşlerim
Ve düşündüklerim.
Zamanın anaforunda var olmayı becerememiş bir kara delik,
Bir tür hiçlik,
Bir nevi hiç edilmişlik,
Belki de yalnızca boş vermişlik,
Bu his,
Bu hezeyan,
Bu yıkıntı,
Bu çöküntü,
Bir anlamı mı olmalı,
Yoksa tüm anlamlardan mı arınmalı?
Benliğim...

Mesut ÇİFTÇİ